

KIRSI KUNNAS
JENNY LUCANDER

YÖN ÄÄNET

WSOY

KIRSI KUNNAS
JENNY LUCANDER

YÖN ÄÄNET

Werner Söderström Osakeyhtiö
Helsinki

KUU KAIKKEIN KAUNEIN ON

YÖN PARATIISILINNUT

Ujo kuu punastuu
kun metsän takaa joikuu
joikuu

yöpöllön aaria:
ave-aave-maaria –
taivaan laidasta laitaan
Oi kuu Oi kuu!

Ja morsiuspaitaan
kuu pukeutuu.
Oi kuu Oi kuu Oi uulu-luu!

Yön paratiisilinnut, pöllö ja kuu
kihlpariksi sukeutuu.

A whimsical illustration of a boy with a ponytail running across a wooden bridge over a pond. The pond is filled with blue water lilies and tall green stems with white flowers. A black silhouette of a tree stands in the water. The background is a soft, painterly landscape with green and blue tones.

PEIKKO JA KUU

Pikku peikko peikkuluinen
juoksi pitkin pitkospuita
etsimässä suolla kuita
ihmetellen kummaa tuota:
joka silmiäisen luota
löysi yhden keikkumasta.

Pikku peikko peikkuluinen
mietti, mietti minkä taisi
miten niistä yhden saisi
ihan ikiomaksensa,
jonka kotikuusellensa,
kuusen oksalle veisi.

Pikku peikko peikkuluinen
viimein ryömi kuusen koloon,
vaipui unen unioloon.
Silloin näki keikkumassa
kuusen latvasakarassa
KUUN

ja kuu hymyili,
hymyili aamuun asti.

SIILIN KUUTAMO

Yö hiipii sukkasillaan
varpahillaan
kukkien luona nurmikolla
ja yli nurmikon
ja itkee rannalla kaislikossa.
Kaislikossa
kuu kaikkein kaunein on.

Ja siili kyönelehtii
minkä ehtii
tunteissansa kuutamolla
– on hetki kuutamon –
ja istuu rannalla kaislikossa.
Kaislikossa
kuu kaikkein kaunein on.

Kuu kulkee kultaisena
punaisena
ruusun lailla huumaavana
ja pienen karkelon
se tanssii rannalla kaislikossa.
Kaislikossa
kuu kaikkein kaunein on.

Kuu tanssii pyöreänä
yönä tänä
kukkien luona nurmikolla,
se on niin vallaton
ja nauraa rannalla kaislikossa.
Kaislikossa
kuu siilin rakkain on.

JA ILLALLA KUN PUUTIAISET MENIVÄT NUKKUMAAN

Ja illalla kun puutiaiset menivät nukkumaan,
kulki viimeinen pikku puutiainen takaperin
ja näki miten kuu nousi taivaalle
ja yö tuli puuhun
mustana pötkönä kuin lakritsi suuhun.

Silloin puutiainen rupesi papattamaan.

– Kuupa onkin lakritsiapa. Minäpä tiedänpä,
että kuu on mustapa, ettei se olekaan sokerista,
vaan se on avaruuslakritsista
ja kasvot tinapaperista.

LAKRITSIKUU

Yö lensi lakritsikuuhun
lakritsipussi taskussa,
kysyi lakritsikuu-ukolta
maistuuko lakritsipatukka?

Kuu vastasi: Kiitos en huoli,
siitä tulee suu niin mustaksi,
ja kuulin juuri että selkäpuoli
on muutenkin musta kuin lakritsi.

*Jos yöllä ulos lähdet
näet taivaalla hopeatähdet
ja kuun kuin kultaomenan
puun oksalla keikkuvan*

Kirsi Kunnaksen runoissa yö on maagista metsäneläinten, peikkojen ja kummitusten aikaa. Kuu muuttaa muotoaan, tanssii ruusuna kaislikossa ja muistuttaa pienen puutiaisen mielestä lakritsia. Sadan lapsen talossa tuhistaan, ja maan pimeässä yössä Myyrä Mymmykkä ahkeroi työssä.

Tähän kirjaan on valittu Kirsi Kunnaksen hurmaavia runoja ja käännöksiä vuosikymmenten varrelta – myös muista kuin lapsille suunnatuista kokoelmista. Runot ihastuttavat pieniä ja isoja sekä aina uusia sukupolvia. **Jenny Lucanderin** upeat kuvitukset antavat runoilille uuden, veikeän ilmeen.

www.wsoy.fi

L85.22

ISBN 978-951-0-50718-6